

Pojęcie Europy Środkowej należy do najbardziej płynnych i zmiennych historycznie terminów w humanistyce. Celem artykułu jest przedstawienie dziejów tego pojęcia w percepcji węgierskiej od początku I wojny światowej do lat siedemdziesiątych XX wieku oraz charakterystyka cech środkowoeuropejskiej pamięci. Autor rozpoczyna od fundamentalnej koncepcji F. Naumanna, [buy information pills](#) która na długie lata, [drug](#) także na Węgrzech, uwarunkowała niemieckie, gospodarczo-ekonomiczne konotacje terminu. Inicjatorem myślenia o Europie Środkowej w kategoriach wspólnoty kulturowej i wspólnoty losu był Béla Bartók, a idea ta znalazła wsparcie wśród węgierskich intelektualistów po I wojnie światowej. W latach trzydziestych tak pojmowana ?Europa Wschodnia? miała stanowić alternatywę dla kontynentu podzielonego granicą między nazizmem/faszyzmem a bolszewizmem, zaś nowa, powojenna definicja terminu oparta była na wspólnocie represji reżimu sowieckiego. Na zakończenie autor podaje trzy dystynktywne cechy pamięci tej części kontynentu: spóźniony rozwój narodu w jego nowoczesnym kształcie, kresowość i doświadczenie dwóch totalitaryzmów.